

mindst 30, er indtil videre ophævet". Man har altsaa virkelig gjort noget; man har sagt, at denne Indrømmelse af Rabat paa Billettaksterne, som sluttede Selskaber paa 30 Mennesker har haft paa Statsbanerne, faar de ikke mere. Det virker altsaa i Virkeligheden som en Slags Forhøjelse af Taksterne; men jeg synes, det er en blodig Ironi at se, at det er det eneste, man har foretaget sig fra den Side, medmindre det kan betragtes som en ganske lille Svale, der fortæller, at man tænker dog paa at gøre noget. Ellers har man staaet ganske uforstaaende f. Eks. overfor, at Generaldirektoratet siger til Folk: I Paasken, kære Venner, skal I lade være med at rejse; men Folk lader ikke være med det, fordi Statsbanerne ikke bruger det eneste Middel, de har, nemlig at sige til Folk: Vil I rejse i Paasken, skal I min Sandten betale. Det Middel lader man uforsøgt. Og nu prøver man paa at sige til Folk: I Pinsen skal I lade være med at rejse; og for at være paa den sikre Side siger man det samme to Gange og meddeler først Publikum: I skal lade være med at rejse, for vi sætter ingen Ekstratog i Gang, og næste Gang siger man: Altsaa bliver der ingen Ekstratog sat i Gang. Nu faar vi at se, om det hjælper. Men det er i Sandhed en mærkelig Administration og en mærkelig Jernbanepolitik.

Finansministeren (Brandes): Jeg kan efter den Stilling, Udvalget har taget, idet Lovforslaget om den overordentlige Indkomst- og Formueskat indstilles af alle Udvalgets Medlemmer til Vedtagelse og nu ogsaa er blevet anbefalet til Vedtagelse af Udvalgets ærede Ordfører (Dalsgaard), gaa ud fra, at dette Lovforslag vil blive vedtaget i det høje Landsting, og kan dernæst ogsaa vente, at det bliver vedtaget i det høje Folketing. Derover kan jeg kun udtrykke min store Tilfredshed, thi dette Lovforslag er af de Skattelovforslag, jeg har fremsat, ubetinget det vigtigste, det, der giver mest i Kassen, det, som vil have den største Betydning for Landets Finanshusholdning i det nuværende Finansaar. Jeg maa derimod udtrykke min Beklagelse over, at Lovforslaget om en midlertidig Forhøjelse af Ejendomsskylden ikke er blevet fremmet af Udvalget. Den ærede Ordfører har nu givet en Art Forklaring paa dette Forhold, som jeg ikke paa ethvert Punkt kan tiltræde, men det skal jeg komme til. Jeg maa imidlertid udtrykke min Beklagelse derover, thi det er

mig stadig umuligt at se, hvorfor man ikke har villet fremme dette Lovforslag. Det er vedtaget af det høje Folketing, og det er dog noget, der plejer at gælde for noget i dette høje Ting, naar der er Tale om finansielle Forhold, ikke mindst for det Parti, den ærede Ordfører tilhører. Det var dernæst fremsat af Finansministeren med den samlede Regerings Tilslutning, idet ogsaa den Minister, som i Ministeriet repræsenterer den ærede Ordfører, havde givet dette Lovforslag sin Tilslutning, og jeg har endnu for nylig set Minister J. C. Christensen i sit Ugeblad erklære det for mærkeligt, at den danske Gaardmand ikke vil betale den Snes Kroner, det her gjaldt om, naar Staten trængte til Penge. Jeg skal notere dette, at den ærede Minister J. C. Christensen har brugt dette Ord om Gaardmændene, og jeg skal bagefter komme tilbage dertil, jeg kan maaske straks sige, at der kunde maaske deri ogsaa ligge dette, at Partiet Venstre har tænkt mere paa den særlige Vælgerklasse, som den skylder sine Mandater, nemlig de danske Gaardmænd, end paa Statens Tarv i Øjeblikket. Man skulde næsten synes, at det laa i J. C. Christensens Ord, siden han peger paa det mærkelige, at Gaardmændene ikke vil betale de 20 Kr., idet det, saa vidt jeg kan forstaa, skulde vise, at der her er taget et ganske særligt Hensyn. Men til Trods for dette Forhold, at den samlede Regering fremsætter Lovforslaget, og baade den Minister, som repræsenterer Partiet Venstre, og den Minister, som repræsenterer det konservative Folkeparti, tiltræder det i Ministermødet, og jeg fremsætter det paa den Maade, og Folketinget vedtager det, har det høje Landsting, som man dog ved er et besindigt og prøvende Ting, der vil tage den Slags Sager under Overvejelse, ganske roligt ladet Lovforslaget ligge. Af principielle Grunde kan det ikke være, thi Ejendomsskylden er jo en gængs Skat her i Landet, og for det høje Landsting maa ogsaa den Regel gælde, at en gammel Skat har sine Fordele, og mod en saadan Forhøjelse, som her er Tale om af 55 Øre pr. 1,000 Kr. for en Mand, der besidder en Ejendom, kan dog ingen, anføre reelle Grunde, thi nogen Tynge kan der virkelig ikke komme derigennem. Jeg kan forstaa, naar det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Richelieu) taler om den Byrde, som den overordentlige Indkomst- og Formueskat kan lægge paa Skatteyderne, men at nogen vil tale om, at en Forhøjelse af Ejendomsskylden med